

DE KUNST VAN KERSTMIS

JANE LOVERING

De Kunst van Kerstmis

JANE
LOVERING

DVP

De kunst van Kerstmis
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jane Lovering
Oorspronkelijke titel: *The Art of Christmas*
Vertaling: Jacodine van de Velde

Omslagontwerp: Choc Lit UK
Tekstredactie: Chinouk Thijssen & Jen Minkman

Eerste uitgave november 2018
ISBN 978-94-63189-53-8
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dat de harde stukjes in je kerstgebakjes maar een aannemelijke
verklaring mogen hebben.*

HOOFDSTUK EEN

De zolder was bedekt met een laag stof en aangekleed met spinnenwebben. In de hoek stond de kerstboom, min of meer begraven onder verfrommelde kranten. Het was alsof er een half belezen klopgeest door de ruimte had geraasd. Dit was de eerste keer in achttien maanden dat ik naar boven was gekomen. Vorig jaar met Kerstmis had ik de moeite niet genomen. Nu zag de boom eruit alsof hij, door verstoppertje te spelen met een paar bijzonder grote spinnen, me ervoor probeerde te straffen dat ik hem tijdens de feestdagen van vorig jaar verwaarloosd had. De boom was duidelijk aan het verliezen, aangezien een aantal spinnen hun heil had gezocht op de plastic dennenappels. Ik zag hoe ze met opgetrokken pootjes als angstaanjagend gespannen veren zaten te wachten.

Met mijn hoofd en schouders door het luik gestoken bleef ik stilstaan op de ladder en mijn ademhaling stokte. De eerste keer in achttien maanden. De eerste keer dat ik hierboven kwam sinds Jonno stierf.

Hij wilde natuurlijk niet doodgaan. Ik kan me voorstellen dat de meeste echtgenoten dat niet willen. Ze zouden gewoon een echtscheiding aan kunnen vragen. Dat zou voor iedereen makke-

lijker zijn en een hoop minder gedoe geven. Maar soms, zoals mijn vrienden me zo mooi vertelden, gebeurden dat soort dingen nu eenmaal. Dingen zoals een hartaanval uit het niets bij een vijfendertigjarige man die gezond leek te zijn en me vervolgens achterliet met een huis dat ik me niet kon veroorloven, een baan waar ik goed in was maar die ik niet leuk vond en een groep vrienden die van me leken te verwachten dat ik mijn verdriet van me af schudde en als een herboren, alleenstaande vrouw feest zou gaan vieren zodra de laatste Met-oprechte-deelneming-kaart van de schouw verdwenen was.

Dat verdriet nestelde zich in plaats daarvan om me heen, zo tastbaar als het stof dat gevangen werd door aarzelende winterzonnestrallen die zich door de kiertjes in de dakpannen naar binnen werkten. Achttien maanden. Zo lang had het geduurd tot ik er vrede mee had dat Jonno er niet meer was. Zo lang had het geduurd tot ik niet meer wachtte op zijn auto op de oprit, de sleutel in het slot, zijn zware arm om mijn schouders in bed. Die achttien maanden leken soms wel een eeuwigheid. Stoppen met wachten voelde als bedrog.

‘Oké, Harriet.’ Ik zette mijn vastberaden stem op, wat meestal werkte bij mijn collega’s op kantoor. Mijn woorden kwamen door de ijsskoude lucht in kleine wolkjes mijn mond uit. ‘Je kunt dit. Kleine stapjes, maar het is tijd dat we weer kerst vieren.’

En vervolgens huilde ik een halfuur lang.

Kerstmis was altijd wij samen: Jonno en ik. Vanaf het moment dat we een relatie kregen, zo’n – wat zal het zijn – elf jaar geleden? Ik leunde achterover tegen de brokkelige, stenen muur en schrok van dat besef: hoeveel van mijn leven ik samen met hem had doorgebracht. Elf jaar. Een derde van mijn hele leven. Elf kerstfeesten waarin we de beste tradities van onze families samenvoegden en we op 15 december de versieringen ophingen. Elf jaar met grappige ballonnen en *mince pies* op kerstavond. En nu – ik veegde met de mouw van mijn fleecetrui mijn ogen droog – nu moest ik het zonder hem doen.

In de hoek stond een doos kerstballen. Ik trok de doos naar het luik, met een maniakaal blij glimlach op mijn gezicht die iedere toeschouwer waarschijnlijk meteen het gekkenhuis zou laten bellen. Daarna ging ik op jacht naar de kerstboom. Het leek wel of hij nog verder in het stof weggekropen was, alsof ook hij niet zeker wist of dit het goede moment was. ‘Misschien nog een jaartje wachten,’ leek de boom te zeggen, terwijl hij het stof vastberaden om zich heen trok als een dekbed van viezigheid. ‘Misschien heb je volgend jaar meer zin om feest te vieren...’

Het was altijd Jonno’s taak geweest om de kerstversiering naar beneden te halen. Sterker nog, bedacht ik op het moment dat ik voorbij een volledig ongebruikt roeiapparaat en een doos waarop ‘Autohandleidingen’ geschreven stond kroop, de zolder was volledig zijn terrein. Ik had beslag gelegd op de serre voor mijn naaimachine, die eerlijk gezegd bijna net zo weinig gebruikt werd als het roeiapparaat. En de grote logeerkamer stond vol met tamelijk mislukte pogingen om een openhaardscherm te maken, dus Jonno had zich de zolder toegeëigend. Mijn hart sloeg weer op hol toen ik de vingerafdrukken op een met plastic ingepakt pakket zag, de afdrukken vervaagd door de tijd en het toenemende stof. Sporen van Jonno. Net als de verdwaalde sok die ik achter de verwarming in de badkamer had gevonden toen ik halfslachtig was begonnen met verven afgelopen zomer. Of de zonnebril met het verbogen frame ergens achter in een keukenla. Kleine dingetjes die ik als stukjes van een puzzel bewaarde in het diepst van mijn verdriet. Alsof ik er genoeg kon verzamelen om hem weer in elkaar te zetten.

Als je kinderen had gehad... probeerden mijn verraderlijke hersenen te fluisteren terwijl ik mijn weg naar de boom vond. Ik onderdrukte die gedachte onmiddellijk. Ik leidde mezelf af met de inspanning die nodig was om het pakket dat in de weg lag te verplaatsen. Geen idee wat er in dat plastic pakket mocht zitten, maar het was belachelijk zwaar. De angstige gedachte schoot door mijn hoofd dat nu misschien zou blijken dat Jonno een serie-